

Alice BARBU
DAN ANDRONIC
în dialog cu
Sorin ROȘCA STĂNESCU

Prefață
Adina Anghelescu Stancu

Postfață
Andrei Marga

CUPRINS

PREFATĂ Adina Anghelescu-STANCU.....	8
1. De la neamuri legionare la colaborarea cu USLA.....	17
2. Începuturile carierei de ziarist	41
3. Aveam două nume de cod: H-15 și Deleanu	63
4. Dinu Patriciu, nașul „Nașului“.....	83
5. „Ziua“ - un ziar după chipul și asemănarea mea.....	103
6. Iliescu-KGB - de la lovitură de presă la împăcare istorică	117
7. De la Dumnezeu la trădare	129
8. Corupția în presă.....	149
9. Despre politică și prieteni	163
10. Pușcăria, o altă școală a vieții	175
11. Crin Antonescu pierde cursa pentru președinția României.....	183
12. Lupta cu Virgil Măgureanu	195
13. Spionii și politica	207
14. Cum a fugit capitalul străin din presă.....	215
15. Piața Universității și forța SRI.....	223
16. Controversele publice și legăturile externe.....	235
17. Eu în locul lor	255
Frânturi din dosarele Securității	268
Postfață - Andrei Marga	284

De la neamuri legionare la colaborarea cu USLA

● Cum este să îți pierzi un fiu ? ● Mircea, înainte de a se sinucide, a fost parlamentar, a intrat în conflict cu Traian Băsescu, a trecut cu arme și bagaje la PSD, unde a fost tras pe sfoară de Mircea Geoană ● Împreună cu Ana Birchall i-a organizat lui Geoană o ambuscadă ● Tatăl meu a fost omorât de Securitate când aveam patru ani și jumătate ● Bunicul din partea mamei, un eminent medic chirurg, era cât pe-acți să fie trimis în lagăr în Siberia, iar bunicul din partea tatălui, general, a avut de suferit pentru că a refuzat să întoarcă armele împotriva nemților ● Rolul senzațional jucat de Principesa Ileana în urma unei povești de dragoste cu bunicul meu ● Mama a făcut o încercare naivă de a fenta Securitatea. ● Aventura soției mele la BBC și aventurile mele de la București ● Cum am ajuns să-mi schimb numele din Sorin Stănescu în Sorin Roșca Stănescu ● Ion Traian Ștefănescu împreună cu Nicolae Dan Fruntelată au fentat Securitatea ● Dan Andronic: „Este de domeniul fantasticului. Cum puteai lucra în presa comunistă fără a fi măcar UTC-ist?“ ● De două ori am scăpat de racolare. A treia oară m-am dat singur pe mâna Securității. ● Infiltrarea mea în organizațiile teroriste. ● I-am cerut demisia lui Virgil Măgureanu, iar acesta m-a amenințat ● Zburat de la România Liberă am aterizat la Evenimentul Zilei ● Le cer iertare, în numele familiei mele, evreilor care au avut de suferit.

Dan Andronic – Sorin Roșca Stănescu, ești un ziarist extrem de cunoscut, dar, în egală măsură, controversat. Porecla ta, Nașul, îți creează o imagine de mafiot, dar eu te-am cunoscut ca și ziarist, unul extrem de bine conectat și dedicat meseriei. Am lucrat împreună, am trecut prin aceleași evenimente din 1992 încoace, de cele mai multe ori din tabere diferite, dar întotdeauna te-am respectat. Pentru că te-am cunoscut altfel decât ceilalți. O să încep cu o întrebare mai puțin protocolară. Cum este să îți pierzi un fiu?

Mircea Stănescu (n. 17 iunie 1969, București – d. 5 ianuarie 2009, București) a fost fiul cunoscutului jurnalist Sorin Roșca Stănescu. A fost căsătorit pentru o perioadă cu jurnalista și vedeta de televiziune Oana Cuzino

A fost un politician român, membru al Parlamentului României, ales pe listele PD, dar din noiembrie 2006 a trecut la PSD. În cadrul activității sale parlamentare, Mircea Stănescu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Republica Venezuela și Republica Estonia.

Fostul deputat Mircea Stănescu s-a sinucis prin împușcare pe data de 5 ianuarie 2009. Mircea Stănescu fusese pus sub acuzare de procuratură în urma unui accident rutier în care se presupune că ar fi ucis, pe trecerea de pietoni, un bărbat ce traversa Șoseaua Aerogării din București.

Sorin Roșca Stănescu: Este dramatic, mai ales în condițiile în care pierderea nu vine instantaneu. De fapt, a fost o pierdere treptată și așteptată. Mircea avea mielită, o afecțiune gravă a pielitei care învelește coloana vertebrală. Este o boală incurabilă. Paralizase deja de două ori. Îi era afectat și sistemul nervos central. Pe acest fond, Mircea a ajuns să facă accidentul de circulație și după aceea să decidă să se sinucidă. Dacă o să mă întreb câți ani avea cu exactitate, nu pot să-ți răspund. Din păcate, nici vârsta copiilor mei mai mici, care acum sunt la școală, nu o cunosc cu precizie. Se poate ca acest defect să provină din copilăria mea. Am schimbat 20 de școli din multe localități și din zone geografice diferite, până când am ajuns la liceu. Permanent a trebuit să mă adaptez în diverse medii, astfel încât am învățat să mă integrez rapid, să memorez rapid ceea ce era important, dar și să șterg rând pe rând, lucrurile care nu-mi erau utile.

Mircea era extrem de vulnerabil înainte să se producă accidentul de mașină. A candidat pe listele PSD pentru Constanța și era cumva pe pilot automat. Nu mai putea să vorbească coerent în campania electorală. Mă gândisem la un truc. Să angajez un actor în locul lui. Însă nu am făcut acest lucru pentru că ar fi însemnat să îl fac și pe el, dar și pe mine, de răs, în cazul în care s-ar fi aflat. El este fiul meu din prima căsătorie. A fost despărțit de mine de către familia fostei soții, Cristina care a fost avocat. M-a părăsit și s-a căsătorit cu un fost prieten de-al meu. Cu Mircea m-am

reîntâlnit atunci când a crescut. Era deja la liceu. La un moment dat, nu a mai dat curs interdicțiilor mamei sale și a venit la mine. Începând din acel moment ne-am înțeles perfect. Deși aveam caractere foarte diferite.

D.A.- *Îmi aduc aminte că l-ai ocrotit foarte mult. Schimbarea politică care s-a produs în 1996 l-a descumpănit, atunci era consilierul lui Adrian Năstase și tu l-ai salvat. Puțină lume își dădea seama ce urmează, dar ai profitat de notorietatea ta și l-ai transformat în dizident.*

S.R.S.- El a ajuns parlamentar pe listele Partidului Democrat, pus acolo de Traian Băsescu. După aceea, s-a certat cu Traian Băsescu din cauza mea, pentru că eu intrasem într-un conflict foarte dur cu acesta. Fiul meu a simțit nevoia să aleagă și a decis să plece la PSD. Nu a reușit însă să obțină un al doilea mandat când a candidat pe listele acestui partid, în județul Constanța. A scris o carte de versuri și mai multe cărți de analiză și de dezvoltări. Devenise membru al Uniunii Scriitorilor din România. Ar fi avut o bună carieră dacă nu ar fi fost lovit de acea boală incurabilă.

Alice Barbu: *Am citit multe lucruri despre acea perioadă, dar nu am înțeles un lucru: a existat vreo legătură între Mircea Stănescu, fiul tău și Mircea Geoană?*

S.R.S.: Suntem în 2008, anul în care Mircea Geoană era președintele PSD și urmau să aibă loc alegeri parlamentare. PSD-ul era pe cai mari, câștigase alegerile locale și era de presupus că va câștiga și alegerile parlamentare. Băiatul meu, Mircea Stănescu trecuse cu arme și bagaje, după ce s-a certat cu Traian Băsescu, în tabăra PSD și era foarte apropiat de mulți dintre liderii acestui partid. E adevărat că era atins de mielită, dar nu se știa. Doar două-trei persoane și un medic știam prin ce trece el. Mircea Geoană habar nu avea că sănătatea lui era afectată. În mod normal, trebuia să candideze la Tulcea. Acolo își câștigase primul mandat, acolo avea deja un electorat, îi cunoștea și pe oamenii de afaceri, cât și clasa politică. Faimosul Cristian Rizea, a aranjat cu Mircea Geoană să candideze el la Tulcea. Mircea Geoană, fără să-mi spună care este substratul, fără să-i spună lui Mircea, l-a mutat la Constanța, însă pe o poziție practic neeligibilă. Asta s-a discutat la mine acasă. Practic, l-a aruncat peste bord cu cinism. Mircea nu a reușit să intre în Parlament. În plus, îi fusese cerută și o sumă foarte mare de bani și anume 200.000 de euro. Ca să-i ceri unui fost deputat, cu un relativ succes, consilier al primului ministru mult timp, o asemenea sumă, este o mizerie. Mircea a sesizat toată această situație, iar când a avut prilejul, i-a plătit polița. Împreună cu Ana Birchall. Ana era măritată și avea un copil. Culmea, cu un om care mi-a fost prieten. Ea tot insistă că vrea să divorțeze și să se căsătorească cu el, însă Mircea nu voia din două motive. În primul rând,

pentru că avea o prietenă, cea cu care a fost când s-a comis accidentul și care a vrut să se sacrifice, punându-se în locul lui la volan, spunând că ea a făcut accidentul. În al doilea rând, era complicat să se căsătorească cu ea.

A.B.: De aici a plecat episodul celebru cu Ana Birchall ?

S.R.S.: Ana Birchall era foarte apropiată de Mircea Geoană. Supărat fiind de cinismul lui Mircea Geoană, legat de modul în care îl înșelase privind candidatura sa, împreună cu Ana Birchall, l-a filmat pe Mircea Geoană, când primea șpagă. În calitate de președinte al partidului, primise un teanc consistent de bani din partea unui candidat. Ana Birchall i-a pus banii lui Mircea Geoană pe birou, el i-a luat, i-a mulțumit iar toată scena a fost filmată și apoi plasată televiziunilor. Imaginile au apărut pe toate posturile TV. Eu nu am fost de acord cu această operațiune. Dar niciunul dintre ei nu m-a întrebat nimic. Culmea este că nu s-a întâmplat nimic. Mircea Geoană nu a pățit nimic. A putut să candideze și pentru funcția prezidențială, iar acum are funcția de secretar general adjunct al NATO.

D.A.: Pari destul de încrâncenat când povestești lucrurile astea. Ai avut o copilărie fericită?

S.R.S.: A fost o copilărie neobișnuită. Tatăl meu a fost omorât de Securitate când aveam 4 ani și jumătate. Era avocat la Brașov și îi apăra pe partizanii din munți. Nu pot să îți spun mai multe, pentru că nu cunosc detalii. Am încercat să obțin dosarul lui, dar mereu mi s-a spus că este la strict secret. Am încercat prin Serviciul Român de Informații, prin Parchetul General și chiar prin Armată să obțin date despre acest dosar. Nu am reușit. De la ce i s-a tras? Îi apăra pe partizanii din munți cu prea multă abnegație. A fost atenționat, de câteva ori, de Securitatea din Brașov să se liniștească și în cele din urmă l-au arestat pe motiv că i-ar fi învățat pe arestați cum să mintă. L-au bătut în arest timp de câteva zile. După care l-au scos din celulă, i-au permis să fumeze o țigară, i-au făcut vânt pe fereastră, spunând ulterior că s-ar fi sinucis. Cum putea, păzit fiind, să deschidă fereastra și să sară peste pervaz?

D.A.: Era un personaj atât de important pentru Securitate? De obicei îi trimiteau la închisoare nu îi aruncau pe fereastră.

S.R.S.: Cu Securitatea din Brașov avea o relație încurcată. Mersese, într-o escapadă, câteva zile în munți, într-o cabană, cu fata șefului Securității și în acest interval de timp s-a dat alarma generală. S-a întors din escapadă. L-au bătut de l-au rupt. Drama sa stă la baza unei biografii, recunosc, foarte ciudate. Pe tatăl meu îl chema Mircea Stănescu, de aici numele pe care i l-am dat primului meu băiat. Mama, care era casnică, temându-se pentru viitorul meu, care la acel moment era marcat de dosarul de cadre, total negativ, s-a căsătorit cu un domn numit

tot Stănescu, care era inginer minier. A crezut că poate păcăli Securitatea, construindu-mi astfel o nouă biografie. A fost o căsătorie mai degrabă rațională, decât sentimentală. L-a determinat să mă înfiez cu drepturi depline, ca să îmi șteargă trecutul. Dar Securitatea nu putea fi păcălită. Cu asemenea trucuri puteai să îi păcălești cel mult pe vecini.

D.A. - *Dar părinții lor nu fuseseră persoane cu avere, cu poziție socială, implicați în politică? Eu am citit că ai avut niște bunici cu biografii la fel de interesante...*

S.R.S.: Bunicul meu din partea mamei a fost lovit de naționalizare după ce a plătit ultima rată a împrumutului angajat la bancă. Construieste în Brașov un sanatoriu particular. A fost cel mai bun chirurg din oraș. Se numea Vasile Dogariu. L-au naționalizat și l-au scos din sanatoriu cu pistolul la tâmplă, după care l-au suit în tren, urmând să fie trimis în Siberia. Bunicul meu avusese o situație foarte specială, pe care am aflat-o relativ recent. A fost legionar. Chiar unul dintre capii legionarilor din Brașov. Era trezorierul organizației. A avut o perioadă în care i-a persecutat pe medicii evrei care aveau cabinete medicale, cabinete interzise de regimul Antonescu. Aceștia, după război, i-au plătit, pe bună dreptate, polița. A scăpat de deportarea din Siberia după ce bunica s-a dus disperată la Principesa Ileana¹, care locuia în castelul Bran și cu care bunicul avusese o lungă poveste de dragoste. Principesa Ileana a intervenit pe lângă Emil Bodnăraș.

D.A.: *Interesantă poveste. Cum a ajuns bunicul tău să o cunoască pe Principesa Ileana?*

S.R.S.: Ea își rupsese o mână sau un picior, nu mai știu, iar bunicul a tratat-o în sanatoriu. Apoi, au colaborat mult timp la un așezământ spitalicesc îngrijit de Principesă. S-a născut o poveste de iubire între cei doi. După ce s-a călugărit, Principesa Ileana a scris în cartea sa de memorii despre bunicul meu. În perioada de ilegalitate, Principesa Ileana îl ascunsese pe Emil Bodnăraș². Emil Bodnăraș i-a promis când a ajuns la putere că la rândul său o va ajuta la nevoie. În aceste condiții, ea a intervenit la Emil Bodnăraș. Acesta a dat dispoziție ca bunicul să

1 Principesa Ileana (n. 5 ianuarie 1909, București – d. 21 ianuarie 1991, Pennsylvania), fiica cea mică a regelui Ferdinand I al României și a reginei Maria, fiind înrudită prin mama sa cu familiile domnitoare din Rusia și Marea Britanie. Aceasta a dobândit de la mama sa iubirea față de activitățile caritabile, având grijă de militarii români răniți în cel de-al Doilea Război Mondial. Finalul vieții acesteia a reprezentat fondarea Mănăstirii ortodoxe din Pennsylvania, a cărei stareță a fost până la moarte.

2 Emil Bodnăraș (n. 10 februarie 1904, satul Iaslovăț, Ducatul Bucovinei, Austro-Ungaria – d. 24 ianuarie 1976, București), a fost un lider comunist român, ofițer al Armatei Române, participant al loviturii de la 23 august 1944 și spion sovietic. După finalizarea școlii de ofițeri de artilerie, în 1932, acesta decide să dezerteze alegând ca destinația Uniunea Sovietică. Cu toate că, profesia sa la nivel oficial era cea de contabil, între 1932-1935, Bodnăraș a fost pregătit la o școală de ofițeri a serviciilor special sovietice. Pe timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej deține mai multe funcții importante, pe care le continuă și sub regimul lui Nicolae Ceaușescu.

IBBIS | We know books

fie dat jos din tren. Astfel, a putut reveni acasă. Nu mai avea niciun mijloc de trai. Din acest motiv, o vreme, a lucrat ca medic pe Salvare. Ulterior, fiindcă valoarea lui profesională era extrem de apreciată, a ajuns șeful secției de chirurgie de la Spitalul Ilie Pintilie din Brașov. S-a întors, din nou, la Salvare într-un final, lucrând ca pensionar. A continuat să muncească pentru că anii de pensie nu i-au fost recunoscuți pentru întreaga perioadă în care a avut sanatoriul, considerându-se că a fost un exploatator. Și asta în ciuda faptului că sanatoriul era împărțit în două corpuri identice. Într-unul erau îngrijiți oameni cu bani care plăteau sume consistente, iar în celălalt, în mod gratuit, erau operați și îngrijiți locuitori săraci din zonele limitrofe Brașovului. Trăiam mai mult la bunicul acasă, în singura cameră a acestuia, până când mama s-a căsătorit cu tatăl adoptiv. Bunicul asculta pe șest Radio Europa Liberă, însă nu vorbea absolut nimic legat de politică. Nu a fost membru al Partidului Comunist. Și-a aruncat armele și medaliile în Olt, săbiile primite de la familia regală, nu însă și diplomele și distincțiile care i-au fost conferite în război. Nu s-a manifestat în niciun moment în fața mea ca dizident sau ca antisemit, până când, abia în acest an, am aflat detalii ceva mai semnificative din trecutul lui. Nu mi-a venit să cred. Cu atât mai mult cu cât, încă de la acea vârstă, mă împrietenisem cu copiii evrei și începusem să îmi manifest sentimentele filosemite.

D.A.: Nu a prea fost o copilărie obișnuită...

S.R.S.: În aceste condiții, mama s-a căsătorit cu tatăl meu adoptiv. Acesta era inginer mecanic, lucra pentru Ministerul Minelor și era frecvent detașat dintr-o localitate în alta. Am locuit în Șoricari lângă Cluj, Șotânga, Agrireș, Filipeștii de Pădure, în Orașul Minier, apoi în mai multe localități din Valea Jiului și așa mai departe. Împreună cu mama, mergeam mereu cu el acolo unde era transferat. Până la liceu, nu am făcut nici o clasă în aceeași școală. Și în general, nici în aceeași localitate. Am fost un elev destul de bun. Eram indisciplinat, recalcitrant, dar învățam, mai împins de la spate, mai din proprie inițiativă. În fiecare vară mergeam la bunici și jucam tenis sub Tâmpa. Așa l-am cunoscut pe Ion Țiriac³, prin anii 1959-1960. Cumva, am copilărit pe genunchii lui. Prima rachetă mi-a fost dată de către Ion Țiriac. Era cel mai bun tenismen din Brașov. Apoi a ajuns campion național. Fusese copil de mingi atunci când tatăl meu juca în timpul liber, iar când nu îi venea partenerul, îl provoca la o partidă pe Țiri, cum i se spunea atunci. Tatăl meu i-a fă-

³ Ion Țiriac (n. 9 mai 1939, Brașov) este un fost jucător de tenis, de hochei pe gheață și în prezent un om de afaceri în România și în Germania. Își pierde tatăl la vârsta de numai 10 ani, dar își construiește o carieră importantă între anii 1958-1964 ca membru al echipei de hochei pe gheață cu care participă la Jocurile Olimpice de Iarnă din Innsbruck și la Campionatele Mondiale. În 1970, câștigă alături de Ilie Năstase turneul de la Roland Garros, urmând ca împreună cu acesta, pe parcursul anilor '70, să aducă importante trofee de la numeroase turnee câștigate. De asemenea, este unul dintre cei mai bogați oameni din România, având afaceri în domeniul bancar, auto și al transporturilor. A fost primul român care a apărut pe lista Forbes.

cut cadou racheta pe care, după ani, Ion Țiriac mi-a dăruit-o mie. Iar unchiul meu a fost primul său antrenor. Turuşanco Roman, multiplu campion de patinaj artistic, dar și antrenor de tenis. Țiriac a început jucând hochei. Și pe mine m-au pasionat sporturile. Am făcut handbal la o echipă profesionistă din Ploiești, dar mutându-mă din școală în școală, nu am putut să continui vreun sport. Am jucat mult timp tenis și am fost un bun schior. Am jucat și hochei, dar m-am lăsat după ce adversarii m-au alergat pe gheață și m-au bătut cu crosa în cap. Pe vremea aceea, nu existau căști de protecție. Probabil, eu fusesem cel vinovat pentru că jucam extrem de agresiv. Nu este singura dată când am luat bătaie, dar recunosc că în general, eu am provocat asemenea reacții.

D.A.: Ai spus că nu ai prea multe amintiri din copilărie. Dar totuși, ce ți-a rămas de spus ca poveste nepoților, atunci când vor întreba de bunici și stră-bunici?

S.R.S.: Cea mai emoționantă amintire cu bunicul o reprezintă momentul în care l-am înșelat pentru prima dată. Nu aveam bani de țigări și l-am convins că cea mai bună metodă prin care să nu ajung să fumez era să consum bomboane. Astfel, el îmi dădea bani de bomboane și eu îmi cumpăram țigări. M-a prins și atunci mi-a ținut o lungă și dureroasă lecție despre ce înseamnă să fi cinstit și ce înseamnă să fi hoț. Nu era un personaj dur, ci un om foarte blajin. Tocmai din acest motiv era dureros atunci când îți bătea obrazul. Pe bunica am iubit-o enorm, astfel încât, după ce bunicul a murit, am luat instantaneu decizia să o aduc la mine la București. A fost principalul motiv pentru care cea de-a doua soție, care a lucrat la BBC, Tana Roșca⁴, mi-a reproșat, pe bună dreptate, că am luat o decizie importantă fără să o consult. I-am creat probleme cu un om în vârstă care trebuia îngrijit. Din acest punct, încet-încet s-a destrămat și a doua căsătorie. Dacă s-a întâmplat din acest motiv, nu regret. Pe bunica am iubit-o extrem de mult.

A.B.: Pe Tana Roșca, a doua soție, cea de la care ai luat numele, cum ai cunoscut-o ?

S.R.S.: În Piața Kogălniceanu, la o cafea. Aveam redacția pe strada Schitu Măgureanu. Am plecat de acolo ca să mă duc să-mi beau cafeaua împreună cu doi colegi de redacție, când am văzut-o pe ea. Era studentă la Facultatea de Limbă Engleză. Comentând cu colegii despre ea, ca să mă dau mare în fața lor, m-am dus și am intrat în vorbă cu ea. Era o femeie mult mai inteligentă și mult mai echilibrată față de Cristina, prima mea soție, cu și mai multă personalitate, realistă, foarte citită, extrem de sociabilă și foarte angajată în diverse acțiuni atunci când considera

⁴ Tatiana Roșca Stănescu (n. Sibiu) absolventă a Facultății de Limbi Străine a Facultății din București, secția germană-engleză. A lucrat la BBC la Londra în 1991-1992. Apoi a lucrat la ziarul Ziua începând cu anul 1994, urmând să fie colaboratoare la mai multe televiziuni pe zona de astrologie.

că sunt necesare. A fost un mariaj foarte bun. Cu ea am fost în cele mai grele momente, după decembrie 1989. De fiecare dată când am fost în alte țări, ea era traducătorul meu oficial.

A.B.: *Cum s-a produs ruptura între voi ?*

S.R.S.: În 1990 sau începutul lui 1991, mi-a spus că se scoate la concurs un post la BBC la Londra și m-a întrebat dacă aş avea ceva împotriva să se ducă acolo. Am încurajat-o. Deja avea o activitate jurnalistică la ziarul oficial al Partidului Național Liberal și la publicația Universul. A reușit să câștige acel concurs la BBC. Am mers cu ea la Londra unde am ajutat-o să se instaleze. Toată viața mi-a plăcut tâmplăria. Din bani foarte puțini, i-am creat diferite piese de mobilier. Însă, a existat o problemă cu copilul. Fata mea, Alina, care avea atunci 12 ani și care învăța la liceul german, a întâmpinat dificultatea de a se muta la o altă școală din Londra. Am găsit împreună o școală, în Richmond, o școală germană foarte bună, particulară, dar care costa enorm pentru noi. Deși Tana avea un salariu mare, în jur de 4.000 de lire sterline, costurile erau mult mai mari. A izbucnit în plâns, spunând că nu are cum să dea copilul la școală acolo. I-am dictat o scrisoare pe care a tradus-o, în care ne explicam situația din familie, prin care îi rugam pe cei de la școală să ne ajute. Școala a acceptat, iar copilul meu a învățat pe gratis. Însă, școala era foarte departe. Avea un autobuz care venea la oră fixă. Noroc că la Londra totul merge ceas. Tot acest traseu dura peste o oră. Programul Alinei nu se potrivea deloc cu programul mamei. Din această cauză, au început să nu se mai înțeleagă. Mama nu avea timp de fată, iar fata își dorea un părinte lângă ea, pe care nu îl avea. Eu îi dădusem un bilețel cu un număr de telefon la care i-am spus să sune dacă se întâmpla ceva. Era numărul unui prieten care avea o agenție de voiaj la Londra, cu care stabilisem că dacă Alina îl sună și îi spune „Help“, o aruncă în primul avion către România. Într-o zi, nu trecuse un an de când înscrisesem copilul la școală, am primit un telefon, să mă duc pe aeroport în Constanța, că vine fata. Venise cu ghiozdanul, cu toate cărțile și îmi adusese cadou un bonsai. Mi-a explicat că se simțea singură. Ulterior, fără să-mi spună cineva explicit, am dedus că Tana își găsisse pe cineva la Londra.

A.B.: *Tu îți găsissei pe altcineva ?*

S.R.S.: Da. Întotdeauna am avut pe cineva. După ce Tana își găsisse un partener, devenise din ce în ce mai preocupată de astrologie, începuse să facă calcule astrologice, lucru care i-a oferit o evoluție în carieră. Însă, se răcise de copil. Se răcise și de mine, iar eu, la rândul meu, sigur că am avut mai multe aventuri. A venit copilul acasă, unde locuiam cu mama. Într-un fel, a fost foarte bine atât pentru copil, cât și pentru mama. Niciuna dintre cele două nu mai era singură. Mai ales că eu stăteam noaptea, până când ieșea primul număr din tipografie. Nici cu mine nu

petrecea foarte mult timp. Însă, avea animale cu care se juca, copii cu care se vizita.

D.A.: *Dar de ce te cheamă Sorin Roșca Stănescu ? Unul e prenume, altul e numele tatălui, dar ai și numele soției. Nu e cam ciudat pentru un bărbat?*

S.R.S.: Mă cheamă așa din două motive. Unul este sentimental, celălalt a fost la fel de pragmatic, ca cel pe care l-a avut mama când s-a căsătorit cu tatăl adoptiv. Motivul sentimental este faptul că am ținut foarte mult la tatăl Tanei Roșca, care era un om excepțional. Acesta mi-a mărturisit că suferă pentru că nu are un băiat care să-i ducă numele mai departe. Într-un fel, am ținut la el ca la propriul tată. Al doilea motiv a fost faptul că aveam un dosar de cadre mizerabil. Deși nu știam la acea dată cât de mizerabil era. Nu puteam fi primit în Partidul Comunist. În cele din urmă, pentru că nu se mai putea altfel, și pierdeam dreptul de a mai fi redactor la *Viața Studențească* și Amfiteatru, la recomandarea lui Ion Cristoiu, și în urma multor intervenții, am fost totuși acceptat în partid. Împreună cu Adrian Păunescu, am fost, din câte știu, ultimii ziarști din presa centrală care pentru a rămâne angajați, au trebuit să intre în Partidul Comunist. Dar abia recent, când am lucrat la o carte cu Constantin Boștină⁵, care a fost șeful organizațiilor de tineret din acea perioadă și în cadrul unei întâlniri cu foștii colegi rămași în viață de la *Viața Studențească* și Amfiteatru, am aflat cât de mizerabil era dosarul meu de cadre. Cu toate acestea, acești oameni care au reușit să mă aducă în presă, începând cu Nicolae Stoian, și mai ales cu Dan Frunteletă⁶, dar și cu contribuția lui Constantin Boștină sau a lui Ion Traian Ștefănescu⁷, au făcut adevărate jonglerii ca să reușească. M-au angajat mai întâi corector. Pentru acest post, nu aveai nevoie de dosar de cadre. După puțin timp, au transformat postul de corector în

5 Constantin Boștină (n. 01.08.1946, Pesteana Vulcan, jud. Gorj) este un economist român, care a fost implicat în perioada comunistă în aparatul de stat. A fost președintele Consiliului Uniunii Asociației Studenților din România, cu o lungă carieră în asociațiile tineretului comunist, fost secretar personal al lui Nicolae Ceaușescu între anii 1980-1982, ministru adjunct al Industriei Ușoare, iar în 1990 ministru adjunct la Ministerul Economiei.

6 Nicolae Dan Frunteletă (10 octombrie 1946, Bălăcică, județul Mehedinți) este un publicist român, care a urmat cursurile Facultății de Filologie a Universității din București pe care le-a absolvit în 1969. Membru de partid încă din 1968, debutează în 1966 în revista "Ramuri" cu un grupaj de versuri. A lucrat ca redactor, secretar general de redacție și redactor-șef la „Viața studențească” până în 1974, când redacția s-a contopit cu cea a revistei „Amfiteatru”, conducând apoi ambele publicații. În perioada 1976-1980 a îndeplinit și funcția de redactor-șef la „Scânteia tineretului”. Numirea lui în conducerea revistei „Luceafărul”, în 1980, a declanșat un scandal în lumea literară, motivul fiind acela că Frunteletă nu era membru al Uniunii Scriitorilor.

7 Ion Traian Ștefănescu (n. 3 aprilie 1942 – d. 13 aprilie 2020) a fost membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, foarte apropiat de Nicu Ceaușescu, ministru al tineretului, deputat în Marea Adunare Națională în perioada 1975-1980 și 1985-1989. Acesta și-a început cariera politică prin asociațiile studențești. A absolvit Facultatea de Drept a Universității București în 1965 ca șef de promoție, urmându-și specializarea după 1989, ca profesor în cadrul Academiei de Studii Economice, a Universității Nicolae Titulescu și a Universității Titu Maiorescu.

post de redactor la *Viața Studentească* și *Amfiteatru*. Culmea este că la aceste publicații lucrasem încă din anul II de facultate, ca student, cu o jumătate de normă, fără să fi trecut prin filtrul Secției de Cadre. În acea perioadă eu nu fusesem nici măcar UTC-ist.

Uniunea Tineretului Comunist a luat naștere în 1922. Între 1944 și 1948, organizația de tineret a Partidului Comunist ajuns forță politică la guvernare a urmat, de asemenea, linia sinuoasă a PCR.

Despre o structură clar definită se poate vorbi abia din 1948. În februarie, prin fuziunea Partidului Comunist Român cu Partidul Social Democrat, apărea Partidul Muncitoresc Român (PMR), cu organizația de tineret numită Uniunea Tineretului Muncitoresc (UTM).

Organizații UTC erau în toate școlile, întreprinderile și instituțiile. În 1965, Partidul Muncitoresc Român a fost rebotezat Partidul Comunist Român. Simetric, UTM s-a numit de atunci încolo UTC.

Putea deveni membru al UTC un tânăr care împlinise vârsta de 14 ani. Conform statutului valabil în 1989, un cetățean român putea fi membru al UTC până la 30 de ani.

În 1988, UTC avea puțin peste patru milioane de membri.

(Cristiana Diaç - Jurnalul Național)

D.A.: Asta este deja de domeniul fantasticului. Cum puteai lucra în presa comunistă fără a fi măcar UTC-ist? Mai ales că ambele publicații erau sub autoritatea directă a UTC, deci a Partidului...

S.R.S: În anul I de facultate, înainte să mă căsătoresc cu prima soție, mă îndrăgostisem de o fată foarte frumoasă. Mai era îndrăgostit de ea și un văr de-al meu care acum este în Canada și care făcea parte din familia Polizu. Numele lui era Dan Polizu. Vărul meu era activist în Asociația Studenților. Pe vremea aceea existau două organizații: UTC-ul și Asociația Studenților care era un fel de organizație profesională, un fel de sindicat. Ulterior, s-au unit și au devenit Asociația Studenților Comuniști din România. (UASCR). Dându-ne cocoși în fața acestei fete, el s-a lăudat că era activist la nivel național în Asociația Studenților. Eu moștenisem de la bunicul meu, dar și de la tatăl meu adoptiv, o repulsie față de politică, dar și față de activismul de orice fel. Așa fusesem crescut. În fața fetei, am polemizat. La un moment dat, am făcut un pariu. A spus că face o intervenție ca eu să devin activist. Să stau acolo trei luni, iar la sfârșit pierd sau câștig. Cum câștigam? Admiteam după trei luni că nu merită să fi activist. Pierdeam dacă după trei luni recunoșteam că este interesant. Zis și făcut. Polizu a intervenit pe lângă Octav Cozmâncă⁸ care era asistent la Facultatea de Drept și conducea Secția Organizatorică la nivelul Centrului Universitar București. Avea

⁸ Octav Cozmâncă (n. 22 septembrie 1947, satul Talpa, comuna Mihăileni, Botoșani), fost membru al Partidului Comunist Român încă din 1969, este un senator român încă din 1996, ales pe listele PDSR și PSD. În 2009 se autosuspendă din Partidul Social Democrat considerând că acesta nu mai este un partid de stânga, fiind condus de grupuri de interese.